Egyptische Schone

De cliënte was een sympathieke, adembenemend mooie vrouw van Egyptische origine. Jonger dan ik – ik was nog stagiaire – maar ze had al veel meegemaakt. Ze was uitgehuwelijkt aan een oudere man, van wie zij twee kinderen had. Omdat haar man haar sloeg, was ze van hem gescheiden, wat voor haar familie onverteerbaar was.
Mijn toegewijde behandeling van haar huurzaak gaf haar reden mij voor te stellen aan haar nieuwe vriend, eigenaar van een reisbureau. Op haar aandringen gaf hij mij opdracht tot incasso van een geldvordering.
Tijdens de afhandeling van beider zaken klaagden zij wel eens over de ander. Zij beschuldigde hem van inperking van haar vrijheid; ze mocht niets van hem. Hij klaagde erover dat zij haar kinderen verwaarloosde.
Ik ging er niet op in, het stond immers los van hun zaken.
Toen de zaak van de vriend zich leek op te lossen door een voorstel van de wederpartij, belde ze mij. Ze moest me dringend spreken. In het gesprek op kantoor luchtte zij haar hart over haar vriend, met wie volgens haar niet meer te leven viel. Hij controleerde haar voortdurend, ze kon geen kant op. Pogingen om van hem af te komen waren steeds mislukt. Zij smeekte mij een afspraak met hem te maken. Wanneer hij dan op mijn kantoor was, zou zij kunnen inpakken en vluchten naar een geheim adres.
Aanvankelijk weigerde ik, maar een zee van tranen en de voortdurende herhaling dat dit haar enige kans was op een veilige vlucht, deden mij zwichten.
De afspraak met de vriend werd gemaakt. Het gesprek over zijn zaak verliep normaal en nietsvermoedend vertrok hij.
Enkele uren later belde hij mij in wanhoop: zijn vriendin had hem verlaten. Ik betoonde medeleven. De Egyptische schone had mij daarvoor al gemeld dat zij goed was aangekomen op de plek van bestemming.
Van geen van beiden heb ik ooit meer iets gehoord.